

FANTOM- KOMMANDÓ

– két részlet egy készülő
regényből

1.

Az állatok már nagyon éhesek voltak, a csimpánzok és a szurikáták le-föl ugrottak, amikor benyitottam hozzájuk. Leugrottam a pincébe, felhoztam néhány zacskó macska- és kutyatápot. Még a rendkívüli állapot lelegején szereztem be a készleteket a parkkal szemközti állatboltból, apránként az összes kaját a rendelő pincéjébe hurcoltam. Ha az állatoknak jó, nekem sem árthat, gondoltam. Végül egymással osztottunk a zsákmányon.

Spenót arra biztatott, engedjem el az állatokat, feltalálják magukat, úgysem bántja őket senki sem a kiürült utcákon. Hiába, túlságosan is kötődtem hozzájuk. És nemcsak hozzájuk. Úgy éreztem, az állatokban folytatodom, nélkülük pusztán félelmeim lennék.

– Gyere utánam! – mondtam a fiúnak.

Kiléptünk a nyár végi, délutáni napsütésbe. Körbenéztem a fákon, figyeltem a formájukat, a gesztenyék vastag, a vadnarancsfák sudár és feketéllő törzseit. Lejöttünk a rendelő málladozó lépcsőjén, a fák közé vegyültünk. Egyenként megérintettem az utamba esők érdes kergét. A fiú szótlanul követett.

Egyenesen ahhoz a fához tartottam, amely engem választott, amikor idekerültem. Vastag fekete törzse kettéágazott, az elkülönülő, vékonyabb ágak pedig több fa koronájába

hatoltak. A hatalmas fa olyanak tűnt, mint-ha egy őslény agancsa meredne ki a földből. Nem volt sem gesztenye-, sem vadnarancsfa. Nem termett gyümölcsöt. Kis zöld levelei rezgő pikkelyekként borították az ágak sűrűjét. Kérge vastagabb, cikcakkos mintázatból állt, mintha valami elfeledett nyelv betűi, jelei fonták volna körbe a törzsét. Ez volt az egyedüli ilyen fa a parkban. Fogalmam sem volt, ki és mikor ültette ide. Szilárdan, megdönthetetlenül állt a talapzatán, gyökerei csápokként terültek szét, itt-ott kidudorodtak, majd eltűntek a talajban.

Finoman átöletem, hagytam, hogy hozzáidomuljon a lélegzetem. Spenót is átölelte a túloldalán, kezünk találkozott, épphogy érintettük egymást. Majd hátraleptem kettőt, s lendületből fölkapaszkodtam a törzsön, pillanatokon belül az elágazás „v”-jénél találtam magam.

– Mire vársz? – kiáltottam a bámuló Spenótnak.

A fiú többször megpróbálkozott a mászással, de állandóan lecsúsztak a fáról. Jót kacagtam rajta, majd lenyúltam érte, s amennyire csak erőmből tellett, felhúztam az első kézhez eső, vastagabb ághoz. Az elágazásnál ösztönösen különváltunk, mindenki a maga irányába mászott a csúcs felé. Nyomunkban szétrebbentek a zöld korona rejtőző díszei, a madarak. Amikor már elég magasra jutottunk, megálltunk, szétnéztünk, madártávlatból láttuk a rendelőt, az alacsonyabb fákat, a park kígyózó ösvényeit, a csonka játszóteret, a park egész kiterjedését. Dúdolni kezdtem, valami szavak nélküli dallamot, szinte teljesen belefeledkeztem. Megszűnt a fa, amire felmásztunk, a szétrebbenő madarak, megszűnt az égbolt felettünk, a föld alattunk, megszűnt Spenót, megszűnt édesapám, édesanyám, semmire sem emlékeztem, lebegtem a megszűnés eksztázisában.

2.

Toll burkot képezett körém, melyet semmi sem törhet fel. Egyáltalán nem gondoltam semmiféle veszélyre. Aztán egy éjszaka valami szörnyű álmom lehetett. Amikor felo-

csúdtam, semmire nem emlékeztem belőle, mégis éreztem a keserű utóízét. Aztán bevillant egy kép, hogy szurokba haraptam. A látvány minduntalan visszatért. Idővel nemcsak a látvány, hanem fölerősödött az érces zajkáosz a fejemben, alig elviselhető frekvencián szólt, az „anbar” lüktető hangjai pedig még sokáig kínozták a fejemet, miután elmúlt a zajgás. Ha Darázs itt lenne, biztos tudná, mit jelent ez a szó, szenvedélyesen érdeklődött a kihalt nyelvek iránt is. Aztán amikor végre csend lett a fejemben, nehezen tudtam visszaaludni. Figyeltem Toll szuszogását, az apró levegővételeket, hosszabb ki-légzéseket, s ennek ritmusára csukódott le valamikor a szemem.

Másnap reggel elmondtam Tollnak, hogy milyen éjszakám volt. Könnyebb lett volna egy megfogható külső ellenséggel leszámolni. Szüleimnek is elmondtam az álmom, ám ők nem tudtak másra, csak magukra figyelni, különösen apám, aki szinte elmeháborodottan követte anyámat mindenhová.

Ahogy teltek a napok, lassan kezdtünk megfélekedezni az álomról. Azt hittem, megszabadultunk tőle. S valóban, miután többé nem álmodtam hasonlót, múló rosszullétnek tűnt.

Egy nap, míg Toll aludt, kimentem a konyhába, hogy elkészítsem a reggelit. A patkánynak és a kutyának is vittem belőle. A šupában¹ Njupadžija körbe-körbefutkározott, amikor megpillantott, tudta, hogy kaját hoztam neki. Kikanalaztam számára a konzervből a húspépet, a patkány perceken belül benyelte.

Odamentem a vasaszsákhhoz, már régóta nem nyúltam a hangszereimhez. Elővettem a tárgyakat. Meglepődtem, hogy újabban mennyire nem keltett izgalmat bennem a vasak érintése. A lány annyira kitöltötte egész valómat, hogy minden mást kitúrt. És különben is, mit kezdhettek most a hangszerekkel, a zenekar nincs már többé, itthon pedig nem zajonghatok. Biztos voltam abban, hogy a szüleim kidobatnák velem a gyűjteményemet, sült bolondnak tekintenének, aki ócska-

¹ Fészer (szerb).

ságokkal játszadozik. Ki tudja, megváltozik-e valaha is a mostani állapot, addig viszont a vaszenémnek titokban kell szólnia, s csak az hallhatja, akit beavatok.

Visszatettem a vasakat a zsákba, majd kimentem Snoopyhoz. A kutya ugrált örömeiben, amikor elővettem neki a konzervet. A patkányhoz hasonlóan neki sem tartott sokáig befalni a kaját. Simogattam a barna szőrzetét, különösen a szügyét szerettem vakargatni, ő is élvezte, a lábam elé feküdt, hátsó lábait a levegőbe emelte, szinte kérte, hogy vakarjam meg a hasát, a lábát.

– Snoopy, akarsz-e játszani? – kérdeztem tőle.

A kutya rám nézett a nagy fekete szemével, s mint aki értette, mit mondtam, föl pattant, előkotorta a bokrok közül a labdáját. Teljesen felvillanyozott a játék, le-föl futkostunk az udvarban. Snoopy olykor a lábamba kapott, de sohasem durván, mindig játékból. Az állatok humorérzéke a játszókedvben nyilvánul meg elementáris erővel. A kis piros labda után előkerült egy olajos rongy is, az egyik vége a tacsó szájában, a másik a kezemben. Élveztem, ahogy rángattam a rongyot, Snoopy meg morgott – én is visszamorogtam. Amikor sikerült kiszabadítanom a rongyot, újra beleharapott. Már lassan én is négykézláb ereszkedtem, amikor Snoopy a játék hevében belekapott a csuklómba. Felkiáltottam, véres volt a kezem. Iszonyatosan fáj, dühösen néztem Snoopyra, elővettem a šupa falának támasztott botot, s rásuhintottam. A kutya nyüszített a fájdalomtól, de nem mozdult, túrta a bosszúmat, én meg nem hagytam abba, újra és újra ütöttem. Mintha nem is én lettem volna, hanem valaki más, aki alig várta, hogy kiszabaduljon általam.

Ki tudja, meddig csapkodtam volna, ha nem szakít félbe anyám hangja a konyhából.

– Stani, ubičeš ga!² – kiáltotta kétségbeesetten.

Ekkor vettem csak észre, hogy mit művel-

tem. A kutyám szinte már visítva nyüszített, testét véres foltok borították, csuklómból ömlött a vér. Elszégyelltem magam. Keserű ízt éreztem a számban. Iszonyodva öleltem át a kutyát, aki ettől még jobban reszketett.

Anyám nagy nehezen szétválasztott miniket, addigra már Toll is kirohant. Anyám a kutya sebeit, Toll az enyémet látta el.

– Mi ütött beléd? – kérdezte Toll.

Még sokkos állapotban voltam. Ügyetlenül mozgattam a fejem, miközben dadogtam:

– Én... csak...

– El kell ugranunk a rendelőbe tetanuszért, nehogy vérmérgezést kapjál. A kutyának is hozunk kötszert és gyógykenőcsöt.

– Snoopy jól van?

– Most ne foglalkozz vele, induljunk a parkba.

Nagy nehezen összeszedtem magam. Elindultunk. Egész úton hallgattam. A hideg novemberi levegő felfrissített. Ám a gyomorgörcsömet nem oldotta fel. Toll látta rajtam, hogy nem vagyok jól.

Amikor megérkeztünk, Toll előbányászta a rendelő gyógyszertárából a tetanuszt és egy tiszta fecskendő. Lefektetett a várótermi padra, lehúzta a nadrágomat, s ideges mozdulattal a fenekembe szúrta az injekciót. Fáj. Utána magamra hagyott, bement az állataihoz. Felálltam, utánavánszorogtam, ám amikor lenyomtam a kilincset, s résnyire nyitottam az ajtót, leállított.

– Kint várjál! – mondta.

Megtorpantam, most éreztem először, hogy Toll félti tőlem a kedvenceit.

Visszaoldalogtam a váróterembe.

Miután a lány megetette az állatokat, rájuk csukta a terem ajtaját. Odalépett hozzám, még mindig a padon vártam rá. Leült melém.

– Ne haragudj.

Toll bólogatott. Átöleltem.

– A kutya nem felejt – mondta.

Össze voltam zavarodva. De nem a szégyen fáj a legjobban.

² Hagyd abba, hát megöled! (szerb).

